

**Маєток Вімбрел. Книга 1.
Хранителька зачарованих
кімнат**

КУПИТИ

Мерріт Фернсбі хотів лише тихого притулку для письменництва. Натомість він отримує у спадок маєток Вімбрел на безлюдному острові — і стає його в'язнем. Двері замикаються. Стіни оживають. Втеча неможлива. На допомогу приходить Гульда Ларкін — фахівчиня з приборкання та утримання зачарованих кімнат і будівель. Вона знає, як домовитися з примхливими стінами та вередливими дверима. Але маєток Вімбрел інакший. Таємниці сягають глибше, ніж здається. А щось темне вже йде по їхній душі — і воно небезпечніше за будь-які чари всередині. Чи зможуть вони розгадати секрети будинку, перш ніж стане надто пізно? І насправді хто кого тримає в полоні?

17 травня 1818 року, Лондон, Англія

Сайлас взяв щітку та почав розчісувати гриву Мерібель, хоча конюхи вже про це подбали. Було пізно, сонце давно зайшло, і більшість слуг вже пішли спати. Але Сайласу подобалося бути в стайні. Він звик до цього запаху. Було щось смиренне у тваринах, які стояли та терпіли свій замкнений простір без особливих нарікань. Як і він сам.

Кінь у сусідньому стійлі потягнувся до його голови, дихнувши теплим повітрям на шию. Усміхаючись, Сайлас погладив оксамитовий ніс тварини.

— Ти наступна, — сказав він, проводячи короткою щіткою по боці Мерібель. Він вдихнув запахи коней і сіна, намагаючись розслабитися настільки, наскільки дозволяло його шістнадцятирічне тіло. У кількох вікнах будинку ще світилося; він уявляв, як матір зараз накручує волосся на бігуді. Йому теж треба було б іти спати. Завтра вранці прибуде новий учитель арифметики, щоб готувати його для вступу до Оксфорда чи, можливо, Кембриджа.

Він почув кроки коня ще до того, як розпізнав нерівну ходу чоловіка, який його вів. Шлунок Сайласа стиснувся. Він глянув на задню частину стійла Мерібель. Там було достатньо місця, щоб присісти та сховатися, але якщо його помітять, то втекти не вдається. Натомість Сайлас відклав щітку й обережно відчинив двері стійла, сподіваючись прокрастися до будинку через двері для слуг.

Він майже зник у тінях, коли почув голос батька:

— Хто тут?

Сайлас здригнувся від спотворених алкоголем слів. Батько був п'яний. Але якщо він продовжить іти, то, можливо, той подумає, що це хтось із слуг.

— Сайласе! — крикнув батько.

Сайлас зібрався з духом і повернувся.

— Хочете, щоб я допоміг вам з конем? — У його жилах була частка удачі, успадкованої від бабусі. Він молився, щоб у цей момент вона його не підвела.

Батько тримав повід, але кобила, здається, була єдиним, що допомагало йому встояти на ногах. У руці батька була пляшка, а щоки обвисли так, ніби він постарів на кілька десятиліть. Він ніколи раніше не був аж таким п'яним. Сайлас не міг зрозуміти, добре це чи погано.

Не зводячи очей із сина, батько злегка поворухнув пальцем, і на найближчому порожньому стійлі клацнув засув, а двері відчинилися. Сайлас не засуджував батька за використання магії; у його стані це, мабуть, було легше, ніж ставити коня самотійно.

Але батько не завів коня до стійла. Невидима рука штовхнула Сайласа в спину, притягуючи його ближче, аж поки він не відчув запах віскі, яким віяло від батька, наче туман з моря. І коли рука штовхнула його в стійло, кожен нерв Сайласа спалахнув, кров закипіла, а шкіра почала палати.

— Дозвольте відвести вас до ліжка, — запропонував Сайлас. Батько зайшов у стійло та зачинив двері, спираючись на них, оскільки через магію його ноги стали малорухливими.

— Звільнили. Вони мене звільнили, — пробурмотів він. — За... п'янство. Сайлас роззирнувся конюшнею, сподіваючись, щозараз зайде слуга, мати, брат — хто заводно.

— Хто вас звільнив?

— Королівська ліга.

Шлунок Сайласа різко стиснувся.

— Вас звільнили?!

Не дивно, що він так напився. Його батьки були членами Королівської ліги магів. Їх буквально з народження виховували для цього.

О ні. Це не віщувало нічого доброго для нього. Сайлас підійняв руки долонями вгору, намагаючись заспокоїти батька, наче скаженого пса.

— Пропоную що-небудь поїсти...

Батько кинув пляшку. Вона вдарила Сайласа в плече. Закляття, те саме, яке батько використав, щоб затягнути його сюди, пекло в його крові, готове вирватися назовні, але він не скористався ним. Коли Сайлас використовував магію, це завжди ще більше дратувало батька. Він ненавидів те, що завдяки додатковій магичній спадковості від матері в Сайласа було більше магії, ніж у сина.

Сайлас не захищався, коли в нього влучив перший удар, і не захищався від другого. Це стало для них звичним. Усе минало значно швидше, коли він не пручався. Ще один удар, і ще один. Ще трохи — і батько вгамується, а він зможе прокрастися усередину та знайти щось, що могло б залікувати його синці.

Але удар у ребра зламав кістку та вибив повітря з легенів.

Цього разу удача йому не усміхнулась.

Сайлас вривався об стіну позаду. Це було неправильно. Батько ніколи раніше не ламав йому кісток. Запаморочення поглинуло його. Удар по голові. Сайлас не пам'ятав, як впав на коліна. Його череп розривався від болю. Це був удар пляшкою чи кінетичний імпульс?

— Батьку... — пробурмотів він, але удар кулаком по губі порізав йому щоку об зуби. Сайлас не міг стриматися та прикрив голову. Він мусив.

— Ти думаєш, що кращий за мене? — лютував батько, б'ючи ногою по його стегну. — Думаєш, що можеш зайняти моє місце?

— Ні! — закричав Сайлас, відчуваючи, як вогонь палає уздовж його хребта. Батько відступив, але використав ще одне кінетичне закляття, яке спробувало розтрити тіло Сайласа. Кров потекла з його губ. Перед очима пролетіли зірки. Щось хруснуло та почало боліти.

Його батько ніколи раніше не завдавав йому такого сильного болю. Ніколи.

— Будь ласка! — благав Сайлас.

Другий магічний удар змусив жовч підкотитися до його горла. Кислота бризнула на сорочку.

Я помру. Я помру.

— Я покажу тобі...

Кров Сайласа спалахнула жаром.

Енергія вирвалася з його тіла та відкинула батька на двері стійла. Вони зірвалися з петель, і чоловік разом з дверима ковзнули по доглянутому газону. Коні у своїх стійлах заіржали та стали дибки, поки закривавлені пальці Сайласа намагалися знайти опору. Його суглоби сковувала якась сила, але він усе ж ворушив руками. Хоч пальці потріскували, він намагався

підвестися. Важко дихаючи, Сайлас підвів голову і крізь мокре волосся, яке спадало на очі, намагався роздивитися, що відбувається.

Батько не рухався.

Кульгаючи й тримаючись за живіт, Сайлас подолав відстань між ними, відчуваючи, як поступово його тіло розслабляється. Грудна клітка батька ще рухалася. У тиші ночі його дихання було гучним. Невже ніхто їх не чув? Чи, можливо, слуги просто не хотіли чути, знаючи, що нічого не можуть вдіяти проти господаря дому? Вони жодного разу не втрутилися, щоб урятувати Сайласа чи його брата.

Батькова рука вчепилася в траву, коли він підвів голову і поглядом зустрівся з Сайласом.

— Я... вб'ю... тебе...

Невидима рука обхопила горло Сайласа.

Сайлас навіть не думав. Якби він подумав, можливо, зміг би зняти закляття з шії. Можливо, йому вдалося б приспати батька та прожити ще один день у його тіні. Але він цього не зробив.

Його некромантія походила від материнської лінії. Вона, здавалося, прагнула діяти, проникнути крізь шкіру його п'яного батька та злитися з його душею. Висмоктати життя до того моменту, поки кінетичне закляття розірветься, а голова батька з глухим ударом впаде на землю. Проте інші закляття почали зливатися з першим, сплітаючи невидимі нитки між батьком і сином...

Сайлас прокинувся, притиснувшись обличчям до трави. Коли це сталося?.. Кожен вдих завдавав болю в ребрах. Лівий бік його тіла, яким він прийняв кінетичні удари, палав та пульсував від нових синців. Металічний присмак крові просочував його зуби, а склеєне від засохлих ран волосся прилипло до чола.

Поряд із ним все ще дихав його батько, ніби занурений у найглибший сон.

Але попри рани, попри біль, що пронизував усе тіло та кричав у кожній кістці, Сайлас почувався... іншим. Він почувався... сильнішим. Не в фізичному сенсі, а в якомусь метафізичному. Його магія... Його магія була подібна до тисячі яскравих свічок всередині нього. Вона наче... зросла?

Він дивився на обличчя батька, від якого все ще тхнуло алкоголем.

Не своїми руками, ніби керуючи кимось іншим, Сайлас стиснув пальці навколо батькового горла. Досить.

Дихання припинилося.

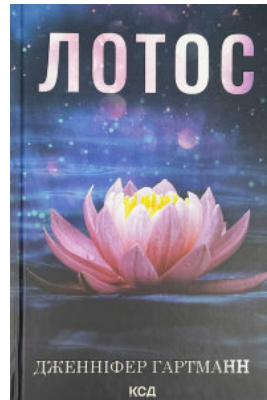
І сила, що текла в його жилах, раптово згасла. Так різко, що Сайлас сам задихнувся від цієї втрати. Він застиг перед тілом батька. Невже він... забрав його силу? Але це неможливо... Чи можливо?

Єдине, в чому Сайлас був абсолютно впевнений, піднімаючись на ноги обережно: більше ніхто ніколи не матиме над ним контролю.

Рекомендована література

Остання гостя на весіллі

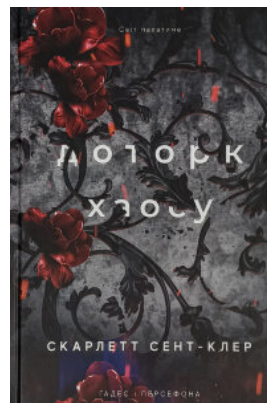
Лотос

Ідени. Індіґо Рідж. Книга 1

Пожирач людей

Доторк хаосу. Гадес і Персефона. Книга 7

Клон. Книга 1

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ